

Но Голиятъ стоеше неподвижно подъ погледитѣ на хилядната тълпа, която съ любопитство чакаше да види, какво ще стане слѣдъ това.

Слонътъ не обръщаше внимание на тази жестока тълпа. . . Съ кроткитѣ си сини очи той гледаше печалната редица осждени на смъртъ несчастници, които стояха около него съсъ своитѣ роднини и гледаше тѣй съжелително, като че искаше да имъ каже :

— Утѣшете се, азъ нѣма да ви убия!

А когато лицата на прѣстжниците попросвѣтнаха, той се наведе и нито веднажъ вече не погледна къмъ водача, който продължаваше да го убѣждава да се покори.

— Е, милий мой! — казваше му водачътъ. — Сине мой, братко мой, слънце мое ясно, покори се! Хайде, драги мой, изпълни това, което желае повелителтъ, иначе и мене ще убиятъ! При тѣзи думи водачътъ прѣгръщаше хобота му, милваше го по шията. Но Голиятъ, колкото и да обичаше милувкитѣ, сега стоеше неподвиженъ. Само огромното му тѣло силно трѣперѣше.

— Ааа. . . злодейо, ти не слушашъ! — извика водачътъ извънъ себѣ си отъ гнѣвъ и дръпна копието отъ единъ войникъ, който стоеше близо до него. — Азъ ще те накарамъ да изпълнешъ всичко!

И той тѣй немилостиво мушкаше Голията задъ ухото, че го нарани до кръвь и викаше :

— Ето за тебе безсъвѣстнико!... И баща ти е безсъвѣстенъ, и майка ти е безсъвѣстна! И братята ти, и сестритѣ си сж такива!... За тебе е заплагено, скжпо и прѣскжпо, а ти не искашъ да работишъ? Нима нѣкога азъ съмъ ти правилъ зло, че ти сега ми навличашъ гнѣвътъ на повелителя?

Голиятъ зарева отъ болки, защото ушитѣ му бѣха наранени чакъ до коститѣ. Най-сетнѣ той повдигна кракъ надъ главата на изплашения робъ.